

Ένα κάθε μήνα.

Αγαπητοί μου Ένορίτες.

Κατά τη μεγάλη έορτή τοῦ **Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου**, στό δοξαστικό τῶν αἰνῶν, γράφει ὁ ὕμνογράφος καί ψάλλει ἡ Ἐκκλησία μία σπουδαιότατη φράση: **«...ἄνθρωπος γίνεται Θεός, ἵνα θεόν τόν Ἀδάμ ἀπεργάσῃται»**. Ὁ Θεός γίνεται ἄνθρωπος, γιά νά κάνει τόν Ἀδάμ θεό, κατά μυστηριώδη τρόπο.

Κατά τη μέγιστη τῶν ἐορτῶν, τό **Πάσχα**, ἡ Ἐκκλησία μας ψάλλει στό ἐξαποστειλάριο: **«σαρκί ὑπνώσας ὡς θνητός, ὁ Βασιλεύς καί Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδάμ ἐγείρας ἐκ φθορᾶς...»**. Ἐσύ πού εἶσαι ὁ Θεός καί ὁ Βασιλιάς, κοιμήθηκες – πέθανες – ὡς θνητός ἄνθρωπος, ὅμως ἀναστήθηκες μετά ἀπό τρεῖς ἡμέρες, καί σήκωσες, ἀπέσπασες τόν Ἀδάμ ἀπό τή φθορά...

Ὅλοι οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας τό κηρύττουν καί τό ὁμολογοῦν ὅτι, **«ὁ Θεός Λόγος ἔγινε ἄνθρωπος, γιά νά κάνει τόν ἄνθρωπο κατά χάριν θεό»**.

Λέγοντας τή λέξη **«Ἀδάμ»** καί τή λέξη **«ἄνθρωπον»**, ἀσφαλῶς δέν ἀναφέρονται μόνο σέ ἕναν ἄνθρωπο ἀλλά δι' αὐτῶν τῶν λέξεων ἀναφέρονται σ' ὁλόκληρη τήν ἀνθρώπινη φύση, στό πλῆθος τῶν ἀνθρώπων, ἀπό τόν πρῶτο ἄνθρωπο μέχρι καί τόν τελευταῖο τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας.

Αναφέρονται σέ ὅλους τούς ἀνθρώπους, ὅσοι ξεκίνησαν τή ζωή τους στή μήτρα κάποιας μητέρας, ἀσχέτως ἂν ἔζησαν λίγα λεπτά τῆς ὥρας ἢ πολλούς αἰῶνες. **Αναφέρονται σ' ὁλόκληρο τό ἀνθρώπινο γένος, σ' ὅλη τήν ἀνθρωπότητα, καί ὀνομάζουν τό πλῆθος ὅλων τῶν ἀνθρώπων, Ἀδάμ ἢ ἄνθρωπο.**

Ἡ ἔκφραση αὕτη δέν εἶναι τυχαία οὔτε ἄνευ σημασίας. Ὅλοι αὐτοί οἱ ἅγιοι ἄνδρες ἔχουν τό λόγο τους καί τόν σκοπό τους, νά ὁμιλοῦν κατ' αὐτόν τόν τρόπο. Ἐκφραζόμενοι ἔτσι, θέλουν νά δηλώσουν τήν ἐνότητα πάντων τῶν ἀνθρώπων στή μία φύση, ὡς ἕνα ἄνθρωπο, ὡς ἕνα σῶμα. **Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἐκεῖνοι πού γεννήθηκαν, ἐκεῖνοι πού ζοῦν, ἐκεῖνοι πού δέν γεννήθηκαν ἀκόμη, ἐκεῖνοι πού συνελήφθηκαν ἀλλά πέθαναν καί δέν εἶδαν τό φῶς τῆς ἡμέρας, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἀπ' τούς πρώτους, ἀπό τόν Ἀδάμ καί τήν Εὐά, μέχρι καί τόν τελευταῖο, σ' ὅλη τήν ἐπιφάνεια τῆς γῆς.**

Ὅλοι αὐτοί ἀποτελοῦν τό ἕνα σῶμα τῆς ἀνθρωπότητας. Δέν εἶναι ξεχωριστά καί αὐτοτελῆ καί αὐτόνομα ἄτομα ἀλλά προσωπικότητες ξεχωριστές, πού ἔχουν μεταξύ τους σχέση καί συνοχή καί ζωή, ὅπως τά ζωντανά κύτταρα ἐνός ζωντανοῦ σώματος.

Τήν εἰκόνα αὕτη ἀναφέρει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος (Α΄ Κορ. ΙΒ΄ 12) λέγοντας: **«Τό σῶμα εἶναι ἕνα καί ἔχει μέλη πολλά, ὅλα τά μέλη τοῦ σώματος ἂν καί εἶναι πολλά, ἀποτελοῦν ἕνα σῶμα»**. Προβάλλοντας αὕτη τήν εἰκόνα, θέλει νά μᾶς κάνει γνωστή τήν ζωντανή ἐνότητα ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ὅπως τήν ἔχει ἕνα ζωντανό καί ὑγιές σῶμα μέ ὅλα του τά κύτταρα.

Εἶναι μία καταπληκτική εἰκόνα μέ παγκόσμιες καί διαχρονικές διαστάσεις. Ἄν οἱ ἄνθρωποι ἔβλεπαν ἔτσι τήν ἀνθρωπότητα, ἡ ἀνθρωπότητα θά ἦταν πολύ διαφορετική. Τά κράτη, οἱ πόλεις, τά χωριά, οἱ γειτονιές, ἡ κάθε οἰκογένεια θά ζοῦσαν εἰρηνικά καί ἀρμονικά, φιλικά, ὅπως ζεῖ ἕνα ὑγιές σῶμα, ὅπου ὅλα τά κύτταρά του συνεργάζονται μέ μία ἀπίστευτη τελειότητα καί συνεργασία.

Ἄν οἱ ἄνθρωποι ἔβλεπαν τὴν ἀνθρωπότητα ὡς ἓνα σῶμα, ἡ στάση τους ἀπέναντι στοὺς ἄλλους θὰ ἦταν, ὅπως τὴν ὀρίζει

ὁ Ἅγιος Τριαδικός Θεός, ὁ Δημιουργός τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Θεός ἐπλασε τοὺς ἀνθρώπους **ἀπὸ ἀγάπης καὶ μέ σοφία**. Ἐπειδὴ εἶναι **φιλόανθρωπος**, μᾶς φανέρωσε τὸ θέλημά του ὑπὸ τὴ μορφή κανόνων καὶ ἐντολῶν, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ ζήσουμε τὴ ζωὴ μας, ὡς κοινωνίες, μέ ἁρμονία καὶ ἀγάπη καὶ εἰρήνη καὶ μακαριότητα. Οἱ κανόνες καὶ οἱ ἐντολές εἶναι τὸ θεϊκό πλαίσιο μέσα στό ὁποῖο, ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ ἀνθρωπότητα ἂν κινουῦνται, ὁδεύουν μέ ἀσφάλεια καὶ ἀκρίβεια τὴν ὁδὸ τοῦ **«καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ»**.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι πλασμένος **«κατ' εἰκόνα Θεοῦ»** καὶ ἡ πανανθρώπινη κοινωνία εἶναι **«κατ' εἰκόνα τῆς Θείας κοινωνίας τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ»**.

Ὁ Ἅγιος Θεός εἶναι μία φύση ἀπαρτιζόμενη ἀπὸ τρία πανάγια πρόσωπα, τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸ καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τὰ ὁποῖα **εἶναι Ἀγάπη καὶ ζοῦν καὶ συνυπάρχουν ἀϊδίως ἐν ἀγάπῃ**. Ἡ ἀνθρωπότητα, δηλαδή ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, εἶναι μία φύση, ἀπαρτιζόμενη ἀπὸ πλῆθος πολὺ ἀνθρωπίνων προσώπων. Ὁ Ἅγιος Τριαδικός Θεός εἶναι μακάριος. Ἄν θὰ θέλαμε νὰ ζοῦμε μέ μακαριότητα, ὁ μόνος τρόπος εἶναι **νὰ ζοῦμε μέ ἀγάπῃ πρὸς τὸ Θεὸ καὶ μεταξύ μας**.

Ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸ εἶναι ἡ τήρηση τῶν ἐντολῶν του.

Ἡ ἀγάπη μεταξύ μας εἶναι ἡ τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ. **«ὁ ἔχων τὰς ἐντολάς μου καὶ τηρῶν αὐτάς, ἐκεῖνος ἐστὶν ὁ ἀγαπῶν»** (Ἰω. ΙΔ' 15-21)

Ἡ κάθε παράβαση τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ εἶναι ἁμαρτία, εἶναι ἀστοχία, εἶναι ἀποτυχία. **Εἶναι ἔγκλημα κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος**. Ὅταν, ὅμως, βλάπτω τὴν ἀνθρωπότητα, βλάπτω καὶ τὸν ἑαυτό μου, ἐπειδὴ εἶμαι μέλος τῆς ἀνθρωπότητος. **Ἐπειδὴ ἡ ἀνθρωπότητα εἶναι ἓνα σῶμα**. Ὅταν στό σῶμα ἓνα μέλος ἐπιτίθεται ἐναντίον ἑνὸς ἄλλου μέλους ἢ ἀδικεῖ ἓνα ἄλλο ἢ ἀδιαφορεῖ γιὰ ἓνα ἄλλο, τότε τὸ σῶμα φθείρεται, καταστρέφεται, πάσχει, πονάει, πεθαίνει.

Ἄν βλέπαμε **τὴν ἀνθρωπότητα ὡς ἓνα σῶμα**, ἡ στάση μας θὰ ἦταν **ἀγαπητική** τοῦ ἑνὸς πρὸς τὸν ἄλλο. Οἱ σχέσεις μας θὰ ἦταν σχέσεις ἀλληλοβοήθειας, σεβασμοῦ καὶ ἐνισχύσεως. Θὰ ἐξέλιπαν ὁ ἐγωϊσμός, ὁ ἀτομισμός, ἡ ἀδικία, ἡ πλεονεξία, τὸ ψεῦδος, ἡ κλοπὴ, ἡ συκοφαντία, οἱ φόνοι, ἡ ὁποιαδήποτε βία.

Ἐπειδὴ τὸ σῶμα τῆς ἀνθρωπότητος, ὅλων τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἀδάμ, εἶχε φθαρεῖ σέ ἔσχατο σημεῖο ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ ἦταν πλησίον τοῦ ἀφανισμοῦ, ἦλθε ὁ Σωτὴρας Χριστός καὶ μᾶς πρόσφερε τὸ δικό του ἀναστημένο Σῶμα, νικώντας τὴν ἁμαρτία, τὴ φθορὰ καὶ τὸν θάνατο, καὶ μᾶς καλεῖ νὰ ἐσέλθουμε σ' Αὐτό.

Τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἅγιο, δέν ὑπάρχει σ' αὐτό ἁμαρτία ἀλλὰ Δικαιοσύνη καὶ Ἀγιασμός, ὑπάρχει Ἀγάπη καὶ Χαρά, Ἐλεος καὶ Εἰρήνη, Ἀγαθοσύνη καὶ Συγχώρεση.

Τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ Ἐκκλησία, εἶναι ἡ ἀληθινὴ κοινωνία τῶν ἀνθρώπων. Εἶναι πάλι **ὁ ἓνας ἄνθρωπος, ἡ νύμφη τοῦ Χριστοῦ**, ἡ ὁποία **«ἡτοίμασεν ἑαυτήν»** διὰ τὸν γάμον της μετὰ τοῦ ἁρνίου. (Ἀποκ. ΙΘ' 8) καὶ ἡ ὁποία μαζί μέ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα **καλεῖ τὸν Ἰησοῦ Χριστό** λέγοντας: **«Ἔρχου Κύριε Ἰησοῦ»**. (Ἀποκ. ΚΒ' 16-20)

Εὐχὴ μου, **νὰ εἴμαστε ὅλοι μέλη στό ἀναστημένο Σῶμα** τοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ **συνδοξαζόμαστε μαζί μέ τὸν Χριστὸ** στοὺς ἀπέραντους αἰῶνες τῆς Βασιλείας του!

Μέ ἀναστάσιμες εὐχές
ὁ Πρωτοπρεσβύτερος Βασίλειος Λ. Βασιλείου